

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

SCHMALZ DIU QUE UN
SENSE SOSTRE LI VA
INSPIRAR L'ESCULTURA

Àngel Castiñeira i
Josep M. Lozano

Professors
d'Esade (URL)

LA COLUMNA

‘Jesus The Homeless’

Aquest és el títol d'una escultura que representa un sense sostre i que només quan t'hi acostes pots identificar amb Jesús, pels senyals de la crucifixió que té als peus. Timothy Schmalz diu que li va inspirar l'escultura un sense sostre que va veure just abans de Nadal i que el va fer reaccionar instintivament dient que havia vist Jesús. A Toronto hi ha uns 5.000 sense sostre a l'àrea metropolitana. El que resulta simptomàtic és que l'escultura ha estat rebutjada per diverses esglésies catòliques i per les catedrals de Toronto i Nova York, amb arguments com ara que resultaria massa controvertida, vaga o, simplement, que no seria apropiada. Finalment ha acabat a la facultat de teologia dels jesuïtes, a Toronto.

EN LLEGIR AQUEST FET VÀREM EVOCAR el quadre de Maynard Dixon *Forgotten Man*, o aquella colpidora novel·la de Ralph Ellison, *Invisible Man*. Una novel·la en què el protagonista comença explicant que és un home invisible, però no perquè li passi res com a alguns personatges de ficció, o perquè sigui un altre ectoplasma de Hollywood, ni tampoc perquè hagi tingut algun accident bioquímic en la seva epidermis. És invisible, simplement, perquè la gent refusa de veure'l. I continua: "La invisibilitat a la qual em refereixo s'esdevé a causa d'una peculiar

disposició dels ulls d'aquells amb qui entro en contacte. És qüestió dels seus ulls interns, aquells amb els quals miren a través dels seus ulls físics cap a la realitat."

TOTA SOCIETAT ES CONSTRUEIX sobre la invisibilització d'alguns dels que en formen part. Una cosa és que sapiguem que a Toronto (o a Barcelona, o allà on sigui) hi hagi uns 5.000 sense sostre, i una altra és veure'ls en concret. Si alguna cosa ens ha trasbalsat sempre és sentir els que treballen amb els sense sostre quan ens diuen que el que més els fereix és que la gent pel carrer ni els mira. Invisibles. Com la reacció instintiva de girar el cap quan en veiem algun en una cantonada o en un caixer.

NO ES TRACTA ARA DE FER LITERATURA a propòsit d'ells, que seria una altra forma de manipulació. Es tracta de recordar que l'educació del que Ellison anomena els "ulls interns" és un compo-

No ens enganyem: la societat de la imatge és alhora la societat de la ceguesa i la invisibilitat

nent clau del creixement personal i del canvi social. És curiós com es qualifiquen de "racionals" decisions el fonament de les quals és que es prenen sobre persones invisibles. Avui en dia, la manera més sofisticada de portar gent a la invisibilitat és convertir-la en xifra. Sempre hem trobat molt significatiu que una de les peticions dels desnonats més desateses pels polítics sigui "que vinguin a les nostres reunions": és a dir, que ens vegin. (Per cert, petició que es podria fer extensible a determinats executius). No ens enganyem: la societat de la imatge és alhora la societat de la ceguesa i la invisibilitat. Potser precisament gràcies a la profusió d'imatges.

UNA ALTRA MANERA DE DEFINIR què és una societat injusta seria dir que és aquella que condemna més i més persones a la invisibilitat. Invisibles per al sistema, fins i tot per a les esglésies, però també invisibles per a cadascú dels qui no estan —estem— disposats de debò a veure'ls: no és només un repte polític, sinó també de ciutadania i, en darrer terme, d'humanitat. Perquè "humanitat" no descriu només una espècie, sinó una qualitat i una actitud.

POTSER PER AIXÒ ÉS TAN DIFÍCIL canviar determinades relacions de poder injustes si, simultàniament, no canvien també els ulls interns de cadascú de nosaltres.

Xarxes punxades

J.J. Navarro
Arisa

Periodista

El darrer llibre de Julian Assange, *Cyberpunks: Freedom and the future of Internet* (Cyberpunks: la llibertat i el futur d'internet) ha passat desapercebut malgrat la seva candent actualitat. El fundador de Wikileaks —refugiat des de l'agost del 2012 a l'ambaixada de l'Equador a Londres— llança un crit d'alerta sobre l'augment de la vigilància dels governs sobre les xarxes electròniques i afirma que aquest control del ciberespai condueix el món a un totalitarisme que amenaça la llibertat i la privacitat de les persones.

L'advertència coincideix amb la revelació que els serveis d'espionatge dels EUA intercepten les comunicacions de milions de persones a la re-

Hi ha un punt en què la vigilància de les comunicacions deixa de ser-ho per esdevenir tirania

cerca de sospitosos de terrorisme. Aquesta vigilància té la col·laboració de les grans multinacionals electròniques. Tot i que, en principi, no s'intercepta el contingut de les comunicacions, totes les dades queden enregistrades i es dediquen enormes recursos a crear una base de dades que permeti guardar tot el tràfic electrònic durant molts anys. Els EUA encapalen el fenomen, però aquest té caràcter global. La vigilància de les xarxes electròniques és habitual a gairebé tot arreu, des de la Xina fins a França o el Regne Unit.

Assange suggereix que l'encryptació de les comunicacions és l'única defensa contra la intromissió dels espies, i encara diu que aquest només és un remei provisional, perquè els governs treballen en tecnologies que permetin desxifrar qualsevol missatge. El més curiós de tot és que la majoria dels ciutadans, segons les enquestes, s'estima més renunciar a la seva privacitat en nom de la seguretat. El que ningú diu és que hi ha un límit entre la detecció d'amenaques terroristes i un control de les comunicacions que pot deixar de ser vigilància per esdevenir tirania. Sembla que aquest és el món que ens espera.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

